

Պարույր Սևակ

Հրաժարվում եմ

Հրաժարվում եմ նախ՝ ի՛նչ իսկ ձեռքից,
Եթե նա պիտի պոկի վիրակապ
Փակվել սկզբվող խորամուխ վերքից:
Հրաժարվում եմ օգնական գորքից,
Թե պիտի հետո նա չհեռանա
Իմ երկրի խորքից:
Հրաժարվում եմ ա՛յն միակ արկից,
որ պատերազմի ելք չի որոշում,
Այլ միայն տասնյակ մարդկանց է հոշում:
Ա՛յն միակ զարկից,
որ և հերիք է,
Որպեսզի կրկին նոր կյանք ստանա
Մտրա Մելիքը.
Նաև ա՛յն բարկից,
Որ լոկ վառում է - չի տաքացրնում,
Եվ ոչ թե թրծում, այլ ճաքեցրնում:
Հրաժարվում եմ
Ինչից որ կուզեք՝
Նույնիսկ սեփական հպարտությունի՛ց:
Բայց ո՛չ թանկ նստող ճշմարտությունից:
Իսկ եթե հանկարծ անկարող լինեմ

Չհրաժարվել ճշմարտությունից

Թե կուրծքըս չուզի, որ իր վանդակին գնդակներ խրվեն,

Թե վիզըս չուզի պինդ օղակի մեջ մի կողքի ծովել,

Թե մեջքս չուզի մայր հողի վրա դիտապաստ փովել,-

տեսնելով, որ իմ կյանքը հատվում է՝

Իմացեք, ես է՛լ

Այդ պահին կասեմ.

-«Բայց այսուհանդերձ... նա պտըտվո՛ւմ է»...

06.VI.1957թ.

Մոսկվա